

Perica DUJMOVIĆ

Vedute što se slijevaju u jugo Plavnika

curicta auctumnalis (recognita)

prošlost udišemo i preostalu lavandu
grada, brusimo stoljećima lizane
ploče place u tijelovskim procesijama
i obućom stranaca, dobronamjernih i manje.
na svakome kutku iznalazimo skrivene
kvirine što jedino štite još vrapce i pustoš
jeseni u kišno ovo poslijepodne.
ti obrisi uspravni, a tako od oblosti,
crnomanjastoj mediteranki nalik
(to je zbog oblaka). ushićujem se:
obnavljaju vrelinu mi u pamćenju obrisi.
preslatka naivno tražiš ugao tajna blaga
upornošću curička, jednostavnošću ribe
poprijeko plivaš okretna lavu sveca ususret.
kažeš da želiš uskladištiti uspomene
i ovo vrijeme, naš uzajaman zanos
za ovim dostojnim gradom,
naše gromače duše. posrebruješ.
sanjiva vertikalna katedrale, kaštel kneštva
onih koji lomljahu kruh. zatim
borik, nad njim udaljeni maslinici,
vedute što se slijevaju u jugo plavnika.
mistika mjesta. genius loci.
rijetki nas domaće promatraju.

još samo je preostalo par kamenih besjeda
i progledati kroz heksaforu
izmaštanu (tek zato jer je dobra riječ).
naposljetku krenusmo put porta.

smjernice za kvarnerski peripl

krenete s otočja porođenog udovima medejina brata.
lagano jantarnom obalom.
valom dotaknete očinske žale onoga kojim se neki zaklinju,
o, da je jedan od elektrida.
odatle poprijeko ravno
valovitom autocestom do mjesta koje vječito zaklanja
sjena mitteleurope. prođete gradinu na balatonu.
sve tupe pretpolarne fjordiće izdašne arsenom i bakrom.
uz svece.
uz čelik.
uz ozbiljne inicijale.
dalje uskočkom rutom. do otoka u obliku ovce.
oglušite od galame silnih srednjovjekovnih mežnjara.
uz pismo.
došli ste do renesanse. kamo dalje?

dobrinjsko

bila je gordana
i tomlav je bio
/planinarili smo po dobrome u planovima/
bio je kraj osmog
i sjećam se žega je bila
pod marunima */koji su se gubili*
visoko u kolovoškoj bavi

*još više u vlastitoj starosti/
i sjedili smo za stolom pod marunima
na klupama od mlade krčke hrastovine
i pili smo možda teran
a možda i ne
i jeli smo u zori
navečer
/a večer je počela malo ispod kennedyja/
šurlice i žvacet od mladih krčkih janjica
i bila je mlada krčka
/kako se kaže mala koja se brine za stolove
e da/ kelnerica
/gracilna/
pristojna i
plava s vrpcom
i zavežljajčićem opojnomodre
baš kakve volim
a vukla je šarmantno više na čo
i zato sam dosad ovu pjesmu krio
od žene
/dumboko dumboko
kuliko je ovdika dumboko
pud ovin klobukon/
i više se ne sjećam (alibi)
/i već se ne domišljan
od bićerina ča smo ga popili
za povičerku.
šćeto./*

prvi porat, ruska rijeka

bilo je tri i deset u maloj kamari. sijestao sam
ovdje, baš ovdje na rubovima sredozemlja.

vani su mladažno šlapale japanke.
svojim napadnim koračanjem rastjerivale su fatamorganu
što se rastvarala milimetrima nad uzavrelom ulicom.
sjećam se padao mi je na pamet ob. sasvim običan i dobar ob.
neka njegova dosadna dionica. središnji taktovi, interludij oba.
pitao sam za njegov ton i boju. zaokupljao se meandriranjem.
skladao ode njegovim adama. one su samo popunjavale redak.
zamišljao zapljuskivanja voda o milje jednoličnih obala oba.
grozeći se njegove mutnosti, daleko prelak i grozomorani,
toliko sam se umorio od mišljenja o kojekakvom toku te rječine
da sam u tri i dvadeset odlučio nategnuti si rubove gaća
ovdje, baš ovdje na rubovima mediterana
i okrenuti se na bok.

četvrti porat, prije nevere

poslijepodnevno vikend-nebo hitrije navlači
gdje sivu, gdje crnu nenajavljenju kapu na glavu si
nad glavama mjestimice suncem izmučenih kupača,
sponzorski suncobrani izokretani rađanjem tramuntane,
mađarice i čehinje psuju na oblake, ubrzano pune se čarteri,
raspamećene brodice skrušeno potražuju utjehe luka,
sumnjive ženske na njihovim provama više nisu u toplesu,
uzburkivanje čitave pličine, krafne s plaže u pol cijene,
panično padanje požutjelih iglica primorskih alpskih borova,
iz obližnjega restorana mornarski stolnjaci product of china
polijeću poput papirnatih zmajeva bez prethodne najave,
uzbuna, kaos, ratno stanje, broje se žrtve propalih odmora,
lokalna skupina iskusnijih procjenjuje 'oće li il' neće,
postoci vlage skaču u nebesa, galebovi brže operiraju,
otužno prekrivanje tangi pareom, pljusak će.

peti porat, tangenta smrti

uspomeni josipa pupačića

hipnotično zujanje nužnih mašina za što hladniju ugodu.
 strpljenje potpuno kopni nepopustljivošću spore prirode.
 plutam, raspršujem se u manjku ljetnih nakupina ozona.
 vani prženje kože i nejestiva mesa, vani je sraz i glazba.
 more nedotaknuto tangentom smrti. plastikom pjeni se.
 more smeteno penje se i propinje, kako je bio zapisao pjesnik
 koji posljednju je scenu posljednjega čina svojega života
 odigrao bespomoćan nad krajnjim proplancima mojeg otoka,
 naočigled moru koje toliko je nahvalio, kojemu je očitao nutrinu,
 na dan koji možda i previše je nalikovao ovome danas. možda.

šesti porat, stari cimiter

čempresi na maestralu navješćuju
 smjer kretanja neupućenima. kriomice okomicu.
 na kovanoj ogradi šuplja godina.
 rosa zaostala na ružmarinu blagoslivljalo,
 dubok hlad pod zidom apsida.
 blejanje ovaca očenaš ministranata.
 (smjeraju vjere ležaća.)
 zujanje kukaca antifona zborša.
 (rastu kosti, drača.)
 sunce šiba debele mramore,
 zemljom u zraku brišu se slova.
 trajan pijetet bršljana.
 grobari poslije bevande
 prave mjesta za sljedeće.
 zaostala rosa blagoslivljalo,
 dubok hlad svetište.

sjena kampanila na usamljeno
podne pokazuje.
pokoj vječni stanuje ovdje, sred polja,
nama koji ostajemo.

dani solsticija

ocu

danas pod mojim prozorom
zrinjevac kosi javnu travu.
kako smo po rasporedu iza r,
zrinjevac dolazi nakon dužnosti
u centru, košnje (svete) klare,
dnevnice blatom i ravnicama.
s tehnikom i motorizacijom
kao da želi obogaćivati uran,
a ne tek obezglaviti vlati.
moram priznati da me zrinjevcem ne dotiče pučina.
ne dotiče me ni neka omanja primorska lokva,
otočni jaz pa ni vododerina, ako ćemo pravo.
na sva ta književna vabljenja ostajem ravnodušan.
više strasti ima u kili smrznutih argentinskih totana.
ali miris, taj miris kojim bezglava trava zaziva
lavandu i rođakinju preslanu joj italokrećanku
vraća me u dane solsticija kada je za primirisati
mediteran kakav je nekad bio
bila dovoljna po litra znoja
i bevande, rabljena kanotjera,
žuljavim rukama nabrušena
kosa i spartanska šutnja.
kada malo bolje razmislim,
lakše je taj spomenar zamijeniti
prpošnom reklamicom na cnn-u.

gotovo mediteran, drugi put

gotovo su me zasjekli burni valovi liburni.
gotovo da sam mogao čuti pucketanja perzijskih bičeva
i lance, i lance.
gotovo se pogled skitao do grudobrana dubrovnika
ili salamance.
gotovo sam osluhnuo zapomaganja sredozemnih
medvjedica i ličkih što plivaju kraul preko
podvelebitskog kanala prema zlatu (to je očito).
gotovo sam nastradao od krikova maura, namirisao
gotovo catalunyu. vagao – alžirke il' andalužanke.
gotovo kročio na trajekt split – ancona.
i skoro se zavadio s lauranom.
dok sam vraćajući se preko mosta mladosti
s dejta s miss
stomatologije
zurio u prekosavski suton
još vidno pod dojmom
anestezije
pa mi se još malo
mantalo.

PERICA DUJMOVIĆ. Rođen 1980. godine u Rijeci, podrijetlom iz Porta pokraj Malinske. Osnovnu je školu pohađao u Bogovićima. U Pazinu je završio klasičnu gimnaziju nakon čega upisuje studij povijesti umjetnosti te latinskoga jezika i rimske književnosti na zagrebačkome Filozofskom fakultetu. Živi i radi u Zagrebu. Piše poeziju. Pjesme je objavljivao u *Quorumu*, *Poeziji*, *Vijencu*, *Zarezu*, *Svjetlu* te *Knjigomatu*. Godine 2008. dobio je Hrvatsku književnu nagradu *Zdravko Pucak* Grada Karlovca i Matice hrvatske Karlovac za neobjavljenu zbirku pjesama autora do 30 godina. Iste mu je godine objavljena prva zbirka poezije *na dnu šalice moje kave nema mjesta pesimizmu*. Izabran je u finale izbora za pjesničku nagradu Zareza i Algoritma *Na vrh jezika* za 2010. godinu. Uvršten je među pet pohvaljenih autora na prvom pjesničkom natječaju *Josip Eugen Šeta* (2011.) u organizaciji riječkoga Hrvatskog književnog društva. Druga mu je zbirka pjesama pod naslovom *gotovo mediteran* u pripremi za tisak.

Uredništvo